

Sygn. akt XI W 3652/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Monika Makowska

Protokolant: Karolina Szczęsna, Katarzyna Zielińska-Kupczyk

Oskarżyciel publiczny: K. K., K. P.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 października 2015 roku, 03 listopada 2015 roku, 10 grudnia 2015 roku, 28 stycznia 2016 roku

sprawy **Z. D.**

syna K. i J.

urodzonego dnia (...) w S.

obwinionego o to, że:

w dniu 10 czerwca 2014 roku w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...) w W., będąc właścicielem pojazdu marki P. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi, nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył w/w pojazd do kierowania w dniu 05.02.2014 r. o godzinie 15:18 na ul. (...) przy ul. (...) w W.,

tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 kw,

orzeka

I. na podstawie art. 5§1 pkt 4 kpw umarza postępowanie przeciwko obwinionemu Z. D.,

II. na podstawie art. 118 § 2 kpw określa, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 3652/15

UZASADNIENIE

W niniejszej sprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 05.02.2014 r. o godz. 15:18 w W. na ul. (...) na wysokości ul. (...) zostało wykonane zdjęcie za pomocą urządzenia samoczynnie rejestrującego pomiar prędkości pojazdowi marki P. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowca nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego ustawą, przekraczając dozwoloną prędkość o 31 km/h, popełniając tym samym czyn opisany w art. 92a kw. W toku czynności wyjaśniających ustalono, że właścicielem pojazdu jest Z. D.. Pismem z dnia 9 lutego 2014 roku Straż Miejska (...) W. wezwała Z. D. do wskazania, komu powierzył w/w pojazd do kierowania bądź używania w dniu 05.02.2014 r. o godz. 15:18 przesyłając w załączeniu formularze oświadczeń do wyrażenia zgody na ukaranie mandatem karnym za popełnienie wykroczenia z art. 92a kw, bądź do wskazania kierowcy, który prowadził pojazd w dniu popełnienia czynu oraz formularz oświadczenia do wyrażenia zgody na przyjęcie mandatu karnego w przypadku niewskazania osoby kierującej pojazdem. Przesyłka zawierająca

powyższe pismo została podjęta w dn. 18 lutego 2014 r. przez żonę Z. D., J. D.. Z. D. dowiedział się o odebraniu przez żonę poczty i treści wezwania. Następnie skierowano do Z. D. kolejne, podobne pismo, zawierające wezwanie do wskazania osoby kierującej lub użytkującej pojazd w dniu popełnienia czynu z art. 92a kw wraz z opisanymi wyżej drukami formularzy. Poczta została podjęta przez Z. D. osobiście w dn. 5 czerwca 2014 r. W odpowiedzi na pismo Straży Miejskiej Z. D. nadesłał pisemną odpowiedź opatrzoną datą 10 czerwca 2014 r., w której stwierdził, iż ze względu na upływ czasu nie jest w stanie wskazać, kto w dn. 05.02.2014 r. o godz. 15:18 prowadził jego pojazd. Następnie do Z. D. wysłano wezwanie do stawienia się w siedzibie Straży Miejskiej przy ul. (...) w W. – także i ta poczta została podjęta. W związku z niestawieniem się Z. D. Straż Miejska odstąpiła od przesłuchania go w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia z art. 96 § 3 kw. (...) zebrane w sprawie wraz z wnioskiem o ukaranie zostały przekazane do tut. sądu celem rozpatrzenia.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie: wyjaśnień obwinionego (zapis audiowizualny przebiegu rozprawy z dn. 30 października 2015 r. 00:09:06 – 00:12:43, k. 88) notatek urzędowych (k.1-3, 19, 20); wezwań (k. 4, 6, 12); zwrotnych potwierdzeń odbioru (k. 5, 7, 11, 13, 15); pism obwinionego (k. 8, 16), pism Straży Miejskiej (k. 10, 14, 65), pliku zawartego na płycie CD (k. 66).

Z. D. ma 67 lat, z zawodu jest muzykiem - pedagogiem, pracuje w biurze podróży, uzyskuje dochód w wysokości ok. 5 tys. złotych miesięcznie, ma mieszkanie. Jest żonaty, nie ma nikogo na utrzymaniu. Jest właścicielem domu. Dotychczas nie był karany, nie leczył się w PZP, neurologicznie ani odwykowo.

(dowód: dane osobowo-poznawcze - k. 23 – 24; zapis audiowizualny przebiegu rozprawy z dn. 30 października 2015 r. 00:03:08 – 00:04:52, dane z KRK oraz z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego k. 64, 67).

Obwiniony na rozprawie w dniu 30 października 2015 roku nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że nie był w stanie wskazać, komu udostępnił samochód, gdyż z auta korzystają jego żona, córka oraz zięć. Obwiniony po okazaniu wezwania z k. 4 akt sprawy przyznał, iż wiedział o wezwaniu odebranych przez jego żonę J. D. w dn. 18 lutego 2014 r. Dodał, iż jest właścicielem pojazdu, ale nie kierował nim w chwili popełnienia wykroczenia drogowego z art. 92a kw. Odpowiadając na pytanie obrońcy obwiniony wyjaśnił, iż nie był w stanie wskazać, kto kierował jego pojazdem, dodał też, że niewskazanie kierowcy nie było działaniem celowym, a wynikało jedynie z jego niewiedzy. Odpowiadając na pytanie oskarżyciela publicznego obwiniony stwierdził, iż nie stawiał się do siedziby Straży Miejskiej, gdyż nie miał takiego obowiązku. Z. D. dodał po chwili, iż skorzystał z możliwości złożenia wyjaśnień pisemnych i w takiej formie wysłał do Straży Miejskiej wszelkie informacje, których był w stanie udzielić (np. o miejscu swojego zatrudnienia). Obwiniony przyznał, iż nie odpowiedział na pierwsze wezwanie – odebrane przez żonę – w wyniku własnego zaniedbania. Po okazaniu zdjęcia z urządzenia samoczynnie rejestrującego pojazdy przekraczającego dopuszczalną prędkość, zapisanego jako plik na płycie CD (k. 66) obwiniony stwierdził, iż osoba kierująca samochodem to „na 90%” jego żona, wskazał także jej dane osobowe.

Na rozprawie w dn. 28 stycznia 2016 r. obwiniony potwierdził, iż żona przekazała mu korespondencję zawierającą pierwsze wezwanie (data odbioru 18 lutego 2014 r.), jednak on zbagatelizował sprawę i nie odpowiedział na wezwanie.

W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionego w zakresie, w jakim odnosił się on do doręczenia wezwania z dnia 18 lutego 2014 r. należy uznać za wiarygodne. W toku całego przewodu sądowego nie ujawniono żadnych dowodów i okoliczności, które mogłyby podważyć wiarygodność wyjaśnień obwinionego. Nie zostały one również zakwestionowane przez żadną ze stron postępowania. Wyjaśnienia te są przy tym zgodne w części, w jakiej odnoszą się do doręczenia wezwania, z dowodem w postaci zwrotnego potwierdzenia odbioru (k. 5).

Sąd jako podstawę dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych przyjął także inne dowody przeprowadzone na rozprawie, w tym także dowody z dokumentów ujawnionych w trybie art. 76 § 1 kpw: notatki urzędowe (k.1-3, 19, 20); wezwania (k. 4, 6, 12); zwrotne potwierdzenia odbioru (k. 5, 7, 11, 13, 15); pisma obwinionego (k. 8, 16), pisma Straży Miejskiej (k. 10, 14, 65), plik zawarty na płycie CD (k. 66).

Sąd uznał powyższe dokumenty za w pełni wiarygodne. Strony nie kwestionowały ich prawdziwości ani autentyczności. Sąd z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby im odmówić wiarygodności i mocy dowodowej.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z treścią art. 96 § 3 kw karze podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Sprawcą w/w wykroczenia może być jedynie osoba, na której ciąży obowiązek wskazania na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania w oznaczonym czasie, a więc właściciel bądź też posiadacz pojazdu. Najistotniejszym problemem w niniejszej sprawie, ze względu na problematykę ustania karalności, jest jednak kwestia czasu popełnienia wykroczenia. Zgodnie z art. 4 § 1 kw - wykroczenie uważa się za popełnione w czasie, w którym sprawca działał lub zaniechał działania, do którego był obowiązany. Określenie w niniejszej sprawie chwili, w której sprawca zaniechał działania, do którego był zobowiązany, musi nastąpić poprzez odniesienie się do treści wezwania do wskazania osoby kierującej pojazdem. Wynika z niego, że oskarżyciel publiczny określił obwinionemu termin 7 dni od dnia doręczenia wezwania na dokonanie wskazania osoby kierującej pojazdem w oznaczonym czasie. Bezskuteczny upływ powyższego terminu stanowi w ocenie Sądu chwilę popełnienia wykroczenia z art. 96 § 3 kw, gdyż mimo wezwania przez uprawniony organ zobowiązany nie spełnia obowiązku określonego w art. 78 ust. 4 Prawa o ruchu drogowym w zw. z art. 96 § 3 kw. W dalszej kolejności niezbędne jest ustalenie, kiedy wezwanie zostało doręczone obwinionemu, bo dopiero wówczas termin do spełnienia obowiązku zaczyna swój bieg.

W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości, że doręczenie pierwszego z wezwań do wskazania osoby kierującej pojazdem nastąpiło w dniu 18 lutego 2014 r. do rąk żony obwinionego J. D. w miejscu zamieszkania obwinionego tj. w miejscowości Z. przy ul. (...). W świetle wyjaśnień obwinionego odebrane przez żonę wezwanie zostało mu przekazane. Brak odpowiedzi wynikał z zbagatelizowania sprawy przez obwinionego. Zatem należy przyjąć, iż obwiniony zapoznał się z treścią wezwania z dnia 09 lutego 2014 roku (k. 4), doręzonego w dniu 18.02.2014 r., skoro żona przekazywała obwinionemu korespondencję. Wobec czego od momentu przekazania obwinionemu korespondencji obwiniony znał treść kierowanego do niego wezwania i w konsekwencji miał świadomość ciężącego na nim obowiązku. Stosownie do treści art. 45 § 1 kw karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli w tym czasie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem lat 2 od popełnienia czynu. Z uwagi na to, iż przekazywanie korespondencji przez małżonka należy do rutynowo powtarzanej czynności nie można w sposób jednoznaczny wyjaśnić w niniejszej sprawie wątpliwości co do terminu doręczenia wezwania obwinionemu. Postępowanie w rozpoznawanej sprawie wszczęto w dniu 30 marca 2015 r. zatem z uwagi na to, iż żona obwinionego odebrała korespondencję w dniu 18 lutego 2014 nie można wykluczyć, iż obwiniony w tym samym dniu lub w ciągu kilku dni dowiedział się o treści wezwania i nie wywiązując się z obowiązku popełnił wykroczenie przed dniem 30 marca 2014 roku. Zgodnie z dyspozycją art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 8 kpw –wątpliwości, których nie usunięto w postępowaniu dowodowym, rozstrzyga się na korzyść obwinionego. Przy czym kwestię tego, co jest korzystne dla obwinionego, trzeba badać in concreto na podstawie wszystkich okoliczności sprawy. Na gruncie rozpoznawanej sprawy należy przyjąć, iż obwiniony dowiedział się o ciężącym na nim obowiązku niezwłocznie po odebraniu korespondencji przez żonę a zatem siedmiodniowy termin upłynął przed 30 marca 2014 roku. W konsekwencji postępowanie w niniejszej sprawie zostało wszczęte po upływie roku od daty wykroczenia co oznacza, iż doszło do ustania karalności wykroczenia zgodnie z dyspozycją art. 45 § 1 kw in principio. Powyższa okoliczność wskazuje, że zaszła przesłanka negatywna z art. 5 § 1 pkt. 4 kpw, która wyłącza postępowanie – przedawnienie orzekania. Wobec powyższego należało postąpić zgodnie z treścią art. 62 § 2 kpw. Norma ta nakazuje w przypadku, gdy już po rozpoczęciu przewodu sądowego stwierdzono okoliczność wyłączającą orzekanie, za wyjątkiem określonym w art. 5 § 1 pkt. 1 i 2 kpw, umorzyć postępowanie wyrokiem.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął zgodnie z dyspozycją art. 118 § 2 kpw i wobec umorzenia postępowania przejął je w całości na Skarb Państwa.

Z powyższych względów Sąd orzekł jak w sentencji.